

Generalrepetitionen gick fint

Torsdagens genrep gick alldeles utmärkt. Hindersby teaters skådespelare börjar få rutin – trots att en hel del var nya. Däremot hade jag lite problem med videokameran – jag har inte använt den mycket efter förra teatern.

60-talet var ju "mitt" årtionde – alltså det årtionde då man var ungdom – och visst kändes det bekant. Men var faktiskt flickorna så tuperade? Ja, det var de nog i början på årtiondet. Först i slutet blev det på modet med långt hår utan smink. Och hippiestilen.

För mej gick 60-talet delvis på annan ort. Under veckan bodde vi på Elevhemmet i Lovisa och kom hem först på lördag. Och då hade farsan "sparat" arbete så det gällde att snabbt byta till arbetskläder och köra hö åt kossorna. Då jag var i Hindersby så var det mest bara arbete. Och på kvällarna satt vi i Västergårds lillbyggnad och byggde elektronikapparater så det var ingen tid att hänga vid Skippos kiosk.

Jag minns att föräldrarna var litet fundersamma över att jag halva nätterna satt i elektronikverkstaden men de tyckte att det trots allt var bättre än att smygsupa bakom Skippos.

Under 60-talet mekaniserades jordbruket ordentligt. Vår första Ferguson kom 1960 – en MF65 som ännu är i bruk. Före det hade vi en Fordson Major som startades på bensin och sedan gick på petroleum. Den var ganska gammalmodig så MF-65:an var den första moderna traktorn. Den fick slita hårt som enda traktor och med tre chaufförer. På den tiden var vi fyra karlar på gården. Min farfar var ingen maskinkarl men skötte en hel del andra sysslor.

Och så täckdikades det. Det var en stor satsning och vi hade en mängd täckdikare som bodde hos oss under tiden för då skulle tegelrören radas ned för hand. Efter studentexamen så fick jag kvickt byta kläder och ge mej ut på åkern för att

köra ut rör och sand åt täckdikarna för det gavs ingen pardon då täckdikandet var igång.

En sak som hade stor betydelse för mej var Radio Nord som sände från en fiskeskuta på Ålands hav 1961-62. Den hördes bara på kvällarna på mellanvåg men det speciella var musiken. Sådan musik fick man inte höra i "vanlig" radio – nämligen popmusik. Visst kunde vi höra på Radio Luxemburg på kortvåg men först med Radio Nord kom popmusiken på allvar.

Och hösten 1962 kom sedan Beatles med Love Me Do och resten är – som det heter – historia. Jag var fast genast då jag hörde den och därefter blev Liverpool sound min favoritmusik. Det var egentligen en kort period för efter 1965 var det nya slut och popmusiken kommersialiserades och urvattnades. Men det var just då jag var i den mest mottagliga åldern och det blev "min" musik för resten av livet. Fortfarande lyssnar jag på 60-talslåtar i traktorn och i skogshjälmen även om de nu är digitaliserade och hela samlingen på 400 CD-skivor från 60-talet är överförda till mp3:or på ett minneskort.

Början på 60-talet var för mej plugg, jordbruk och popmusik. I gymnasiet läste jag läxor som en däre och hann inte med mycket annat (utom popmusik som jag hörde på tillika). Skolan i Lovisa var fin och lärarna bland de bästa i landet. Jag var en verklig plugghäst och trivdes med det.

Efter Dragsvik blev det mycket värre med pluggandet i Otnäs (Tekniska högskolan). Då fick man en känsla av att gymnasiet varit rena lekskolan. På den tiden måste man klara av "lilla diplommet" senast på andra årskursens höst – annars var det bara att packa och ta farväl. Det var inte att "ligga vid universitetet" utom då man slocknade av ren utmattning efter att ha pluggat sej vindögd.

Med darr på ribban kom jag i alla fall vidare och började i slutet på 60-talet med yrkeskurserna – de två första åren var nästan enbart högskolans tuffaste fysik och matematik. Jag har

kvar anteckningarna från mattan som var fem dagar i veckan direkt på morgonen. Allting antecknades för hand och ibland blir stilen mindre och mindre och går snett uppåt tills jag somnade mitt i allting.

Sedan blev det elektronikens tur – äntligen. Men småningom började det gå upp för mej att jag alls inte ville bli en elektronikingenjör i industrin. Det var rena skräckupplevelsen att åka på excursion till Strömbergs fabrik i Sockenbacka där ingenjörerna satt instängda i små rum på bägge sidor om en lång korridor och sysslade med urgammal teknik.

Så då professor Ojala tog tag i mej i högskolans korridor och drog med mej i Digitalgruppen så hade jag inget emot det. Och därmed hamnade jag in i datatekniken och senare teoretisk datateknik som var den mest abstrakta matematik och logik man kunde tänka sej. Och man fick syssla med det allra nyaste nya.

Men då var det slut på 60-talet.

Ja, så fick teatern mej att minnas mitt 60-tal som inte direkt var detsamma som byns. Utom ifråga om jordbruket. I Hindersby gick mitt 60-tal mest ut på att syssla med jordbruk och åka upp till Västergårds och bygga allt möjligt elektroniskt (och syssla med foto) tillsammans med Ingmar.

Det jag bäst minns från Hindersby på 60-talet är kossorna som fanns överallt. Jag gillade dem men hade väldigt svårt då de blev sjuka. Till och med lukten av kossor och dynga var hemvan och jag tyckte staden luktade illa då jag kom hemifrån. Hem kom jag ofta med Bonanzabussen som tyvärr kom samtidigt med Bonanza på TV vilket retade brorsan då han eller farsan måste hämta mej från bussen.

Inte hann jag bli pensionär innan jag flyttade tillbaka till Hindersby. Lediga dagar hade jag ingen ro att bli kvar i Helsingfors utan åkte vanligen hem och redan 1975 började vi bygga ny tork på ladugårdsvinden efter att ha sålt kossorna. Så djurbonde blev jag aldrig utan växt- och skogsbonde. Och på

80-talet flyttade vi slutgiltigt tillbaka. Men det är en annan historia ...